

Arrest

nr. 281 165 van 30 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289 / gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 27 mei 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 april 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 juni 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 mei 2018 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn Nederlandse schoonzus en overeenkomstig artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 12 november 2018 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied verlaten (bijlage 20).

Op 20 november 2018 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart als een ander familielid van een Unieburger, in functie zijn Nederlandse schoonzus. Op 20 mei 2019 volgde opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied verlaten (bijlage 20).

Op 21 mei 2019 diende de verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart als een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse schoonzus. Op 7 november 2019 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied verlaten (bijlage 20).

Op 25 november 2019 dient de verzoeker nogmaals aanvraag in voor een verblijfskaart als een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse zus. Op 15 mei 2020 nam de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nummer 244 541 van 23 november 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingediend.

Op 3 juni 2020 dient de verzoeker wederom een aanvraag in voor een verblijfskaart als een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse schoonzus. Op 3 december 2020 beslist de gemachtigde nogmaals tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 4 december 2020 dient de verzoeker een zesde aanvraag in voor een verblijfskaart als een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse schoonzus.

Op 1 april 2021 beslist de gemachtigde wederom tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden akte, die op 27 april 2021 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.12.2020 werd ingediend door:

Naam: C. (...)

Voorna(a)m(en): O. (...)

Nationaliteit: Oekraïne

Geboortedatum: (...).1986

Geboorteplaats: S. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 42, §1 van de wet van 15.12.1980 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981.

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 04.12.2020 voor de zesde maal gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, zijnde zijn schoonzus K. I. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie';

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- paspoort Oekraïne op naam van betrokkene
- Oekraïense attesten nr. IAA 0447920, nr. IAA0447919, nr. 1148, nr. 1382, nr. 118570615, nr. 118570041 en nr. 14.03-08/3999
- geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan de echtgenote van betrokkene dd. 28.08.2017, 02.10.2017, 31.10.2017, 22.11.2017, 27.12.2017, 24.01.2018, 26.02.2018, 27.03.2018 en 24.04.2018
- arbeidsovereenkomst (C. (...) BV) op naam van de referentiepersoon
- schrijven M.E. C. (...) dd. 15.08.2020 met betrekking tot de huurovereenkomst van de referentiepersoon

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvragen gezinshereniging dd. 15.05.2018, 20.11.2018, 21.05.2019, 25.11.2019 en/of 03.06.2020 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 12.11.2018, 20.05.2019, 07.11.2019, 15.05.2020 en 03.12.2020. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden. In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden geen bijkomende documenten voorgelegd die afbreuk doen de aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging. Betrokkene legde in het kader van de huidige aanvraag enkel volgende bijkomende documenten voor: geactualiseerde documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon; geactualiseerde attesten waaruit blijkt dat zowel betrokkene en zijn echtgenoot als de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW Maaseik, geactualiseerde gezinssamenstelling op naam van de referentiepersoon, geactualiseerde documenten met betrekking tot aansluiting bij de mutualiteit, Belgische schoolattesten op naam van de kinderen van betrokkene.

Deze geactualiseerde documenten doen echter geen afbreuk aan de vaststellingen van de voorgaande bijlagen 20 dd. 12.11.2018, 20.05.2019, 07.11.2019 en 15.05.2020.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..
Wettelijke basis:

- artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat hij en zijn gezin ook een leven kunnen opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering

van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van legaal in België verblijvende minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 6 keer na elkaar in Maaseik een gezinshereniging aan met zijn Nederlandse schoonzus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste vier aanvragen, ingediend op 15.05.2018, 20.11.2018, 21.05.2019 en 25.11.2019, werden geweigerd op 12.11.2018, 20.05.2018, 07.11.2019 en 15.05.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging enkel tegen de weigering van 15.05.2020 in beroep. Het een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 12.11.2020 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Ondanks dit arrest diende betrokkene op 03.12.2020 opnieuw een aanvraag gezinshereniging met dezelfde referentpersoon waarbij zij nagenoeg dezelfde documenten voorlegde als bij de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Deze vijfde aanvraag werd op 03.12.2020 geweigerd. Deze weigering werd op 03.12.2020 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet meer beroep tegen deze weigering en diende al de volgende dag voor de zesde keer een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde zus, waarbij zij opnieuw dezelfde stukken voorlegde. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.
(...)"

Op 3 juni 2022 wordt beslist om de verzoeker tijdelijke bescherming toe te kennen (statuut van ontheemden). Hij wordt in het bezit gesteld van een A-kaart die geldig is tot 4 maart 2023.

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst erop dat de ontvankelijkheid van het beroep een zaak is die de openbare orde raakt en die hij desnoods ambtshalve dient te onderzoeken.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang bij de gevraagde nietigverklaring indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen vernietiging van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang, komt het de verzoeker toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

De thans bestreden akte is een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. In de bestreden akte zijn aldus twee afzonderlijke beslissingen opgenomen: een beslissing tot weigering van verblijf als ander familielid van een burger van de Unie en een bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit de gegevens van het rijksregister, die ter terechtzitting door beide partijen worden bevestigd, blijkt evenwel dat de verzoeker op 3 juni 2022 het statuut van ontheemde verkreeg. Hij werd in het bezit gesteld van een A-kaart, die geldig is tot 4 maart 2023. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is niet compatibel met het later verkregen verblijfsrecht in België. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd zodoende impliciet maar zeker opgeheven.

Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang bij het thans voorliggende beroep in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, repliceert de raadvrouw van de verzoeker dat zij zich gedraagt naar de wijsheid van de Raad in het geval dat het bevel om het grondgebied te verlaten impliciet, maar zeker werd opgeheven. De raadsman van de verwerende partij geeft aan dat de verzoeker geen belang meer heeft bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten nu dit bevel inderdaad impliciet werd opgeheven.

Nu de verzoeker thans over een verblijfsrecht in België beschikt, is de op 1 april 2021 genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten impliciet, doch zeker opgeheven (cf. RvS 24 juni 2022, nr. 254.100; RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c), RvS 14 juni 2014, nr. 235.046). Bijgevolg kan een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, in de huidige omstandigheden, de verzoeker geen nut meer verschaffen.

Het beroep is derhalve onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 1 april 2021.

4. Onderzoek van het beroep inzake de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 1 april 2021

4.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht *iuncto* de artikelen 47/1, eerste lid, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Art. 47/1. [Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.]

Art. 47/3 § 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden OF bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat verzoeker een volledig nieuwe aanvraag heeft ingesteld op basis van nieuwe omstandigheden en stukken. Deze volwaardig nieuwe aanvraag gebaseerd op nieuwe stukken en elementen werden voorgelegd aan verwerende partij voor een beslissing ten gronde. Verzoeker verwijst expliciet naar het kadastraal attest dd. 27/03/2018 en de verklaring op eer; naar het attest nr: 1382 dd. 25/06/2018 en de diverse geldstortingen, waarvan sprake in de bestreden beslissing.

§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.

Artikel 3, tweede lid, sub a) en b) van de Burgerschapsrichtlijn verplicht lidstaten om de binnenkomst en het verblijf te 'vergemakkelijken' van de volgende personen:

"a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft".

Verder moet het gastland de persoonlijke situatie nauwkeurig onderzoeken en een eventuele weigering van toegang of verblijf motiveren.

Het Hof van Justitie verduidelijkte dat de Burgerschapsrichtlijn lidstaten niet verplicht een verblijfsrecht te geven aan bovenvermelde familieleden, zie HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, n.n.g.

De Belgische wetgever koos er echter voor om dit wel te doen door in nieuw art. 47/2 Vw te bepalen dat de bepalingen van hoofdstuk I ook van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in art. 47/1 Vw.

Verzoeker zijn aanvraag steunt op art. 47/1, eerste lid, 2° Vw. Het gaat in casu om de niet in artikel 40bis, § 2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger.

Volgens de Burgerschapsrichtlijn moeten de documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst

De Vreemdelingenwet voegt hieraan toe dat, wanneer de overheden van het land van herkomst dergelijke documenten niet uitreiken, het feit van het ten laste zijn of deel uit te maken van het gezin van de Unieburger bewezen mag worden met elk passend middel .

De memorie van toelichting bij de wet van 19 maart 2014 verwijst voor het begrip "ten laste" naar de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie.

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner. Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden.

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner. Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden.

Verzoeker zijn aanvraag steunt op art. 47/1, eerste lid, 2° Vw. Het gaat in casu om de niet in artikel 40bis, § 2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger.

Er dient te worden opgemerkt dat verwerende partij de bepaling ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger in hoofde van verzoeker niet heeft onderzocht, niettegenstaande dat verzoeker primordiale attesten aan het administratief dossier gevoegd. Verwerende partij diende alle opgeworpen attesten in het kader van de bestreden aanvraag in ogenschouw te nemen en te onderzoeken in het kader van de actuele persoonlijke toestand van verzoeker. Verwerende partij kan niet louter dienstig verwijzen naar eerdere beslissingen om de bestreden beslissing te schragen, aangezien verwerende partij de bestreden aanvraag niet onontvankelijk heeft verklaard wegens het ontberen van nieuwe elementen.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker weldegelijk nieuwe stukken heeft toegevoegd. In het bijzonder werden de bankafschriften toegevoegd, waaruit onmiskenbaar blijkt dat de Nederlandse (schoon)zuster gedurende een lange periode financiële steun heeft verleend. In het kader van de eerdere aanvragen werden enkel de Oekraïense ontvangbewijzen toegevoegd.

Dit element volstaat in se om de bestreden beslissing te vernietigen.

Verwerende partij stelt neemt diverse documenten - dewelke nogmaals worden voorgelegd in het kader van onderhavige aanvraag - niet in aanmerking.

Zij verwijst naar haar motivering en weerlegging in de Bijlagen 20 dd. 12/11/2018, 20/05/2019, 07/11/2019 en 15/05/2020.

Verwerende partij verwijst haar het gegeven dat deze documenten al reeds werden voorgelegd in het kader van de voorgaande aanvragen en dat - niettegenstaande dat deze documenten thans nogmaals worden voorgelegd aan het bestuur - in het kader van huidige aanvraag niet dienen te worden onderzocht en gemotiveerd.

Verwerende partij gaat zelf een stap verder en stelt dat zelfs de geactualiseerde documenten, dewelke als nieuwe elementen werden aangehaald geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de eerdere Bijlagen 20 en zij verwijst er kennelijk dienstig naar.

Verwerende partij kan niet dienstig verwijzen naar eerdere afwijzende beslissingen om documenten dewelke in samenspraak met geactualiseerde stukken een nieuwe licht kunnen werpen op de aanvraag van verzoekers en deze zomaar af te wijzen, temeer daar er ook een attest samenstelling van het gezin werd bijgebracht waaruit blijkt dat verzoeker nog steeds woonachtig is bij zijn Nederlandse schoonzuster, waarvan zij materieel en financieel afhankelijk is.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie moet een derdelander ten laste zijn in het land van oorsprong of herkomst op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is het 'land van herkomst' niet noodzakelijk het land waarvan een derdelander de nationaliteit van heeft, maar wel een ander land dan België (RvV 26

oktober 2018, nr. 211.725; RvV 10 september 2018, nr. 209.111), doch mag de eis dat het familielid in het herkomstland ten laste moet zijn niet kennelijk onredelijk invullen wat zij in casu doet.

Verwerende partij dient elk document dewelke worden voortgebracht afzonderlijk in aanmerking te nemen en te motiveren.

Ten overvoede blijkt dat verwerende partij deze basisdocumenten en geactualiseerde stukken niet of niet afdoende heeft geanalyseerd en gemotiveerd, niettegenstaande dat deze expliciet werden voorgelegd in het kader van de huidige aanvraag.

Dit element volstaat in se om de bestreden beslissing te vernietigen.

Niettegenstaande zijn er een resem documenten - dewelke door verzoeker werden neergelegd en aantrefbaar zijn in het administratief dossier - waarmede verwerende partij totaal geen rekening heeft gehouden verwijzende dienstig naar de eerdere Bijlagen 20.

Het integraal administratief dossier dient immers in ogenschouw te worden genomen bij het nemen van een beslissing en er kan niet in het kader van een volwaardige behandeling met kennis van alle stukken dienstig verwezen worden naar eerdere beslissingen. Er is uiteraard meer nodig.

Verzoeker heeft onstuitbaar het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid aangetoond middels de stukken die men aan het dossier heeft gevoegd. Verzoeker heeft tevens zijn onvermogen aangetoond in Oekraïne.

Dit betekent dat verzoeker diverse financiële stortingsbewijzen effectief aan de ABS van Maaseik (Sectie Vreemdelingenzaken) heeft overhandigd en aldus deze effectief aan het dossier werden gevoegd, waarbij zij gedurende een lange periode in Oekraïne materieel werden ondersteund door de Nederlandse zuster.

Deze geldstortingen tonen onstuitbaar aan dat verzoeker in een feitelijke situatie verkeerde gedurende een periode vanaf '2017 tijdens dewelke hij materieel gesteund wordt door de Unieburger.

Deze financiële stortingen tonen onstuitbaar dat de afhankelijkheid bestond in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag in het Rijk.

Hieruit blijkt al dat de diverse geldstortingen dewelke zich over een lange periode hebben gestrekt ertoe hebben gediend hebbe om in de basisbehoeften van verzoeker en zijn gezin te voldoen. Dit element werd tevens door het dienstige verwijzing niet onderzocht en gemotiveerd.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich heeft willen beroepen op stukken die al reeds voorlagen in het kader van de eerdere aanvragen door deze stukken wedermaal voor te leggen aan verwerende partij in het kader van de huidige aanvraag.

Aangezien uit het geen wat voorafgaat de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de naar voren gebrachte stukken en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding door de basisstukken en geactualiseerde stukken gewoonweg niet te onderzoeken.

De Raad heeft al reeds er op gewezen dat de bewijslast inzake "deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie" en inzake het "ten laste zijn" bij de aanvrager van de verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie rust. Het staat in casu buiten kijf dat verzoeker hiertoe in het kader van de huidige aanvraag alle elementen en documenten heeft aangebracht die zijn aanspraken rechtvaardigen en dat het in casu vaststaat dat verwerende partij op afdoende wijze werd geïnformeerd, doch deze stukken en informatie niet afdoende heeft onderzocht door louter naar eerdere afwijzende beslissingen te verwijzen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 - 1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn;”

4.2. Beoordeling

4.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* is hieraan voldaan.

Zo verwijst de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden naar de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker voor de zesde keer de gezinshereniging aanvraagt met zijn Nederlandse schoonzus, doch dat hij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van ander familielid van een burger van de Unie. Deze feitelijke vaststelling wordt in de bestreden akte op uitgebreide wijze toegelicht. De gemachtigde heeft in zijn motivering *de facto* de stukken opgesomd die verzoeker bij zijn zesde aanvraag heeft voorgelegd en heeft voor een deel van de stukken, nl. deze die reeds in het kader van de eerdere aanvragen werden voorgelegd, verwezen naar de eerdere bijlagen 20 van 12 november 2018, 20 mei 2019, 7 november 2019, 15 mei 2020 en 3 december 2020. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, werden de reeds bij de eerdere aanvraag voorgelegde documenten dus wel degelijk opnieuw in rekening genomen, zij het dat hiertoe werd verwezen naar de weigeringsmotieven in de voorgaande bijlagen 20. Wat de voor het eerst bij de zesde aanvraag voorgelegde stukken betreft, werd als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene legde in het kader van de huidige aanvraag enkel volgende bijkomende documenten voor: geactualiseerde documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon; geactualiseerde attesten waaruit blijkt dat zowel betrokkene en zijn echtgenoot als de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW Maaseik, geactualiseerde gezinssamenstelling op naam van de referentiepersoon, geactualiseerde documenten met betrekking tot aansluiting bij de mutualiteit, Belgische schoolattesten op naam van de kinderen van betrokkene. Deze geactualiseerde documenten doen echter geen afbreuk aan de vaststellingen van de voorgaande bijlagen 20 dd. 12.11.2018, 20.05.2019, 07.11.2019 en 15.05.2020.”

De gemachtigde concludeert, op basis van een concreet onderzoek van het geheel van de voorliggende gegevens, dat niet afdoende blijkt dat de verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

De verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de gemachtigde niet dienstig kan verwijzen naar de eerdere weigeringsbeslissingen. In de eerdere bijlagen 20 van 12 november 2018, 20 mei 2019, 7 november 2019, 15 mei 2020, en 3 december 2020 werd immers telkenmale (ten gronde) geoordeeld dat de verzoeker met de toen voorgelegde documenten niet aantoonde dat hij reeds in het herkomstland ten laste was van zijn Nederlandse schoonzus, noch dat hij in het herkomstland reeds deel uitmaakte van het gezin van zijn schoonzus, zodat de verzoeker niet aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De redenen waarom de desbetreffende documenten niet volstonden, werden middels de voormelde bijlagen 20 aan de verzoeker ter kennis gebracht zodat hij er kennis van kon nemen.

In zoverre de verzoeker meent dat de loutere verwijzing naar een eerdere weigeringsbeslissing (bijlage 20), zonder deze opnieuw te formuleren of te citeren, geen afdoende motivering uitmaakt, merkt de Raad op dat een schending van de formele motiveringsplicht niet *ipso facto* kan worden vastgesteld indien niet alle motieven in de bestreden beslissing zelf zijn opgenomen. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar een ander stuk waarvan de inhoud aan de betrokkene werd ter kennis gebracht en dat zelf afdoende is gemotiveerd (RvS 3 juni 2014, nr. 227.617; RvS 2 december 2013, nr. 225.659; RvS 18 juni 2012, nr. 219.772; RvS 19 mei 2011, nr. 213.636).

De Raad stelt vast dat de verzoeker geen beroep tot nietigverklaring tegen de voornoemde weigeringsbeslissingen van 12 november 2018, 20 mei 2019, 7 november 2019 en 3 december 2020 heeft ingediend, zodat deze beslissingen thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijn. Niettemin blijkt uit het administratief dossier dat de verzoeker er kennis van heeft genomen. In zoverre de verzoeker de motieven van de reeds definitief geworden beslissingen van 12 november 2018, 20 mei 2019, 7 november 2019 en 3 december 2020 alsnog ter discussie zou kunnen stellen, merkt de Raad op dat de verzoeker in zijn enig middel op geen enkele wijze aantoont dat deze motieven niet afdoende zouden zijn. Voorts heeft de Raad, bij arrest met nummer 244 541 van 23 november 2020, het beroep tot nietigverklaring, dat de verzoeker tegen de weigeringsbeslissing van 15 mei 2020 had ingediend, verworpen. Bijgevolg blijkt niet dat deze weigeringsbeslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Het is, voor wat betreft de stukken die reeds werden voorgelegd naar aanleiding van de eerdere verblijfsaanvragen die op dezelfde rechtsgrond waren gestoeld (nl. artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet), bijgevolg wel degelijk pertinent te verwijzen naar de weigering van de vorige aanvragen en de vaststelling dat de verzoeker met deze documenten niet aantoonde dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van zijn Nederlandse schoonzus.

De verzoeker meent dat de gemachtigde zelfs nog verder is gegaan en ook de nieuwe elementen afdoet door te stellen dat die geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de eerdere bijlagen 20. Volgens de verzoeker had de gemachtigde moeten onderzoeken of de geactualiseerde stukken samen met de reeds eerder voorgelegde stukken een nieuw licht hadden kunnen werpen op zijn aanvraag, ook omdat het attest van gezinssamenstelling werd voorgelegd waaruit blijkt dat hij nog steeds woont bij zijn Nederlandse schoonzus, waarvan hij stelt materieel en financieel afhankelijk te zijn. De verzoeker stipt aan dat het integraal administratief dossier in ogenschouw had moeten genomen worden en dat de gemachtigde in het kader van een volwaardige behandeling van alle stukken niet kan volstaan met een verwijzing naar eerdere beslissingen.

De Raad volgt de verzoeker niet in zijn standpunt dat met de geactualiseerde stukken "*totaal geen rekening is gehouden*" omdat de gemachtigde na een opsomming van al die stukken heeft geconcludeerd dat die geactualiseerde gegevens geen afbreuk kunnen doen aan de vaststellingen van de eerdere bijlagen 20. Anders dan verzoeker voorhoudt, heeft de gemachtigde uitdrukkelijk zijn conclusie gebaseerd op "*het geheel van de beschikbare gegevens*". Met het geheel van de beschikbare gegevens doelt de gemachtigde duidelijk zowel op de stukken die reeds eerder werden voorgelegd, als op de geactualiseerde stukken. Zoals *supra* reeds gezegd, heeft de gemachtigde in de eerdere bijlagen 20 reeds een analyse gemaakt van de stukken die reeds werden voorgelegd naar aanleiding van de eerdere aanvragen in functie van dezelfde referentiepersoon. Zo werden het kadastraal attest van 27 maart 2018, de verklaring op eer van 27 maart 2018, het attest van de belastingen n° 1148 van 4 juni 2018 en de geldstortingen waarvan de data worden opgesomd, reeds beoordeeld en niet afdoende bevonden, noch om aan te tonen dat de verzoeker in het herkomstland reeds ten laste was van zijn Nederlandse schoonzus, noch om aan te tonen dat hij in het herkomstland behoorde tot haar gezin. Die motieven zijn de verzoeker gekend. Thans legde de verzoeker nog aanvullende stukken voor, zijnde actuele schoolattesten van zijn kinderen, recente verklaringen van lidmaatschap bij 'De Voorzorg', recente loonfiches van de referentiepersoon, actuele attesten van het OCMW van Maaseik en een geactualiseerde gezinssamenstelling. Het kan door de verzoeker niet redelijkerwijs betwist worden dat geen van deze attesten betrekking heeft op de situatie in zijn herkomstland, hetgeen nochtans cruciaal is in het licht van de toepasselijke regelgeving zoals dit reeds veelvuldig werd geduid in de opeenvolgende weigeringsbeslissingen van 12 november 2018, 20 mei 2019, 7 november 2019, 15 mei 2020 en 3 december 2020.

Bijgevolg kon de gemachtigde in de gegeven omstandigheden volstaan met de korte motivering dat die gegevens geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de eerdere bijlagen 20 én dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat de verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het herkomstland reeds deel uitmaakte van het gezin van deze burger van de Unie. Er blijkt bijgevolg niet dat de gemachtigde geen rekening zou gehouden hebben met de nieuwe stukken.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De Raad acht die motieven *in casu* ook afdoende.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

4.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° (...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° (...).”

Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt voorts als volgt:

“§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De bepalingen van artikel 47/3, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat de ‘andere’ familieleden moeten bewijzen *“dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”* of *“dat zij deel uitmaken van zijn gezin”*, zijn onderling verbonden en zij moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen. Bijgevolg is het duidelijk dat met *“zijn gezin”* wordt

bedoeld het gezin van “de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”. Uit artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt bovendien dat de ‘andere’ familieleden “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als “ander familielid” te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel:

- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

In de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- *de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
 - *de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
 - *de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”*

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de relatie rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiliteit van de band tussen de partners.

Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest *“Lebon”* van 18 juni 1987).

“(…) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest *“Jia”* van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet merkt de Raad dan ook op dat – hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”, vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar een omzetting vormt van artikel 3, lid 2, onder a), van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2, van de voormelde richtlijn luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer e.a.*, C-397/01–C-403/01, *Jurispr. blz. I-8835*, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki e.a.*, C-378/07–C-380/07, *Jurispr. blz. I-3071*, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Kücükdeveci*, C-555/07, *Jurispr. blz. I-365*, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, punt 8).

In het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de Uniewetgever "een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt" (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft voorts de volgende uitlegging gegeven:

"Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, nrs. 21-24).

En:

„Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

In het hoofdgeding staat het aan de verwijzende rechter, op basis van bovengenoemde uitleggingsgegevens, na te gaan of verweerders in het hoofdgeding in hun land van herkomst, Bangladesh, ten laste waren van de burger van de Unie, M. Rahman, op het ogenblik dat zij hebben verzocht om zich in het Verenigd Koninkrijk bij haar te voegen. Alleen wanneer zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van richtlijn 2004/38 het bewijs van deze afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen leveren, moet het gastland hun binnenkomst en hun verblijf vergemakkelijken overeenkomstig artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, als uitgelegd in de punten 22 tot en met 25 van het onderhavige arrest.

Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van

een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 32-35).

Aldus moet onder meer rekening worden gehouden met de mate van financiële/materiële afhankelijkheid die reeds in het land van herkomst bestond ten opzichte van de burger van de Unie bij wie de derdelander zich wenst te voegen.

De verzoeker betoogt dat hij aan zijn zesde aanvraag weldegelijk nieuwe stukken heeft toegevoegd, in het bijzonder werden bankafschriften toegevoegd waaruit onmiskenbaar blijkt dat de Nederlandse schoonzus gedurende een lange periode financiële steun heeft verleend aan de verzoeker in zijn land van herkomst. De verzoeker bemerkt dat in het kader van de eerdere aanvragen enkel de Oekraïense ontvangstbewijzen werden toegevoegd. Met dit betoog betwist de verzoeker echter niet dat de Oekraïense ontvangstbewijzen en de bankafschriften van de referentiepersoon *in se* dezelfde geldstortingen betreffen.

De verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de gemachtigde onzorgvuldig heeft gehandeld of ondeugdelijk heeft gemotiveerd waar hij omtrent *“de geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan de echtgenote van betrokkene dd. 28.08.2017, 02.10.2017, 31.10.2017, 22.11.2017, 27.12.2017, 24.01.2018, 26.02.2018, 27.03.2018 en 24.04.2018”* verwijst naar de ter zake gehanteerde weigeringsmotieven *“in de bijlage 20 dd. 12.11.2018, 20.05.2019, 07.11.2019, 15.05.2020 en 03.12.2020”*.

De verzoeker geeft verder aan dat de stortingsbewijzen die hij neerlegde *“onstuitbaar”* aantonen dat de afhankelijkheid reeds in het land van herkomst bestond en tot op het moment van de aanvraag in het Rijk. Hij stelt ook reeds zijn onvermogen in Oekraïne te hebben aangetoond. Volgens de verzoeker blijkt dat de geldstortingen, die zich over een lange periode hebben gestrekt, gediend hebben om in zijn basisbehoeften en die van zijn gezin te voldoen. De verzoeker meent dat dit niet werd onderzocht, noch werd hierover gemotiveerd.

Het staat niet ter betwisting dat verzoeker op 4 december 2020 voor de zesde maal een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, steeds in functie van zijn Nederlandse schoonzus. Hoger werd reeds vastgesteld dat de verzoeker geen bijkomende bewijzen van geldstortingen in het kader van zijn zesde aanvraag heeft voorgelegd.

In 's Raads arrest met nummer met nummer 244 541 van 23 november 2020, dat gezag van gewijsde *inter partes* heeft, werd als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft de geldstortingen, werd in de beslissing van 12 november 2018 als volgt gemotiveerd:

“bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan de echtgenote van betrokkene dd. 28.08.2017, 02.10.2017, 31.10.2017, 22.11.2017, 27.12.2017, 24.01.2018, 26.02.2018, 27.03.2018 en 24.04.2018: echter, deze stortingen zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs.”

De Raad merkt op dat verzoeker tegen de voorgaande weigeringsbeslissingen van 12 november 2018, 20 mei 2019 en 7 november 2019 geen rechtsmiddel heeft aangewend, zodat hun wettigheid definitief vast staat.

De thans bestreden beslissing motiveert dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Uit de motieven van de bestreden beslissing, en van de vorige weigeringsbeslissingen, blijkt dat wel degelijk concreet wordt verduidelijkt waarom de voorgelegde documenten niet afdoende zijn om aan te tonen dat verzoeker afhankelijk was van zijn schoonzus.

Waar verzoeker betoogt dat er geen rekening werd gehouden met het geheel van de voorgelegde documenten, toont hij dit niet aan. Noch maakt verzoeker aannemelijk dat uit het geheel van de documenten wel zou blijken dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Verzoekers betoog is niet meer dan een eigen beoordeling van zijn zaak die niet aantoont dat de bestreden beslissing getuigt van een kennelijk onredelijke beoordeling door de verwerende partij. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, heeft verweerder de door verzoeker

voorgelegde stukken onder de loep genomen, doch geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde elementen niet kunnen leiden tot de conclusie dat verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

De subjectieve overtuiging van verzoeker, dat hij wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon in het herkomstland, is geenszins afdoende om de bevindingen van verweerder te weerleggen. Het louter naar voor brengen van een eigen overtuiging, kan immers niet volstaan om aan te tonen dat het bevoegde bestuur niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of dat het besluit van dit bestuur berust op een incorrecte of kennelijk onredelijk oordeelsvorming."

Opnieuw dient te worden opgemerkt dat verzoekers betoog niet meer is dan een eigen beoordeling van zijn zaak die niet aantoont dat de bestreden beslissing getuigt van een kennelijk onredelijke beoordeling door de verweerder. De subjectieve overtuiging van de verzoeker, dat hij wel degelijk aantoonde ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het herkomstland, volstaat niet om de bevindingen van de verweerder te weerleggen. Het louter naar voor brengen van een eigen overtuiging, kan immers niet volstaan om aan te tonen dat het bevoegde bestuur niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of dat het besluit van dit bestuur berust op een incorrecte of kennelijk onredelijk oordeelsvorming.

De verzoeker betoogt voor het overige vaagweg dat de verweerder de basisdocumenten en geactualiseerde stukken niet of niet afdoende heeft geanalyseerd en gemotiveerd niettegenstaande dat deze expliciet werden voorgelegd in het kader van de huidige aanvraag, doch hij laat na om concreet te verduidelijken waarin de verweerder met betrekking tot deze of gene documenten precies te kort is geschoten.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker geen onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering heeft aangetoond. Het betoog van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in het licht van de artikelen 47/1, eerste lid, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht *iuncto* de artikelen 47/1, eerste lid, 2° en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet, of een schending van de zorgvuldigheidsplicht, blijkt niet.

4.3. Het enig middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE